

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Š. H.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2014, č. j. KUJI 33840/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 1. 2015, č. j. 10 A 90/2014 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

V záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2014, č. j. KUJI 33840/2014; tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Pelhřimově ze dne 18. 12. 2013, sp. zn. OVV/1236/2013 D-469/13, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v žalobě namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného, kterou spatřoval v tom, že žalovaný rozhodl o jeho odvolání, aniž by jej vyzval k jeho doplnění, resp. že

žalovaný chybně posoudil tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně jej k doplnění odvolání nevyzval. Žalobce poté, co proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal blanketní odvolání, legitimně očekával, že bude správním orgánem vyzván k doplnění odvolání (žalobce odkázal na rozsudek NSS č. j. 1 As 4/2009 – 53, ze dne 6. 3. 2009, resp. rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 5 Ca 298/2008 – 52, ze dne 2. 11. 2011). Namísto toho vydal žalovaný rozhodnutí, které žalobce označil jako překvapivé, neboť jeho vydání s ohledem na existující judikaturu neočekával.

Krajský soud posoudil žalobu jako nedůvodnou. Tvrzenou procesní vadu spočívající v tom, že žalobce nebyl vyzván k odstranění nedostatků blanketního odvolání, krajský soud neshledal, naopak měl za prokázané, že žalobce byl k odstranění vad podání řádně vyzván a byla mu pro tento účel stanovena lhůta, přičemž žalobce zůstal nečinný. Za této situace, uzavřel krajský soud, nelze argumentovat legitimním očekáváním vydání takové výzvy a překvapivostí rozhodnutí žalovaného. Krajský soud proto žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

Proti rozsudku krajského soudu se žalobce (dále jen „stěžovatel“) bránil kasační stížností, v níž uvedl, že rozsudek napadá z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžejní je dle stěžovatele zjištění, zda správní orgán prvního stupně vypravil stěžovateli výzvu k doplnění (blanketního) odvolání. Stěžovatel namítá, že se krajský soud nevypořádal s jeho žalobním tvrzením, že mu výzva doručena nebyla. V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel připustil, že mu dne 30. 1. 2014 byla doručena písemnost, ale obsahem této písemnosti, dle tvrzení stěžovatele, bylo opětovně zaslané rozhodnutí, nikoliv výzva k odstranění vady odvolání. Stěžovatel znovu poukázal na váhu písemnosti, která dle dat České pošty, s.p. odpovídala váze obálky a osmi listů papíru, což nasvědčuje tomu, že obsahem obálky bylo opětovné rozhodnutí, a ne výzva dle § 37 odst. 3 správního řádu obsažená na jednom listu. K uvedenému tvrzení navrhl stěžovatel ve své replice důkaz převážením obálky obsahující rozhodnutí před soudem a obálky s výzvou.

Stěžovatel pokládá závěr krajského soudu, že spis obsahuje výzvu správního orgánu s doručenkou a že výzva byla zaslána zmocněnci stěžovatele, za neodůvodněný, neboť *„zcela ignoruje argumentaci stěžovatele, jakož i navržené dokazování směřující ke zpochybnění doručenky založené ve spise“*. Stěžovatel namítá, že za situace, kdy zpochybnil *„věrohodným způsobem listinu, která je součástí správního spisu“*, je nepřipustné, pokud soud v odůvodnění svého rozhodnutí na takovou listinu bez dalšího odkáže. Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že neprovedl *„navržené dokazování“* a nezdůvodnil, z jakého důvodu se rozhodl k tomuto nepřistoupit.

Stěžovatel dále namítá, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkou, že výzva k odstranění vad odvolání neobsahuje poučení o následcích jejich neodstranění. Tato absence vede k tomu, že je výzva neplatná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010 – 67).

Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

Žalovaný ve svém vyjádření ke stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a svá předešlá vyjádření ve věci. Napadený rozsudek žalovaný považuje za zákonný a správný a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku krajského soudu.

Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Vadu nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal.

Stěžovatel označil za neodůvodněný závěr krajského soudu o tom, že výzva k doplnění odvolání byla doručena zmocněnci stěžovatele. Krajský soud námitku nedoručení výzvy posoudil jako nedůvodnou, přičemž konstatoval, že správní spis obsahuje výzvu k doplnění odvolání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu, přičemž tato výzva byla převzata zmocněncem stěžovatele dne 30. 1. 2014; krajský soud proto uzavřel, že tvrzenou procesní vadu spočívající v absenci výzvy neshledal, naopak, dle krajského soudu bylo prokázáno, že stěžovatel byl k odstranění vad odvolání řádně vyzván a pro ten účel mu byla stanovena lhůta. Z uvedeného je zřejmé, krajský soud ve svém závěru vycházel ze spisového materiálu, který obsahoval předmětnou výzvu a doklad o převzetí výzvy zástupci stěžovatele, kterému byla doručena do vlastních rukou. Na základě uvedených listin krajský soud neměl pochybnosti o tom, že výzva k odstranění vad podání byla stěžovateli doručena.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, které pokládá za dostatečné, byť stručné, odůvodněné. Z doručky založené ve správním spisu vyplývá, že výzva prvostupňového správního orgánu, kterou byl stěžovatel vyzván k doplnění odvolání, byla zmocněnci stěžovatele doručena dne 3. 1. 2014. Doručka byla řádně vyplněna, a to včetně označení doručované písemnosti, a osvědčuje skutečnost, že

písemnost byla doručena do vlastních rukou zástupce stěžovatele, který převzetí zásilky stvrdil svým podpisem.

Stěžovatel v této souvislosti dále namítal, že krajský soud ignoroval jeho tvrzení, že výzva nebyla správním orgánem prvního stupně vypravena, resp. byla vypravena jiná písemnost, a že se nevypořádal s argumentací stěžovatele směřující ke zpochybnění dokladu o doručení výzvy (doručenky); dále stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že se nevypořádal s jeho námitkou, že výzva k doplnění odvolání neobsahovala poučení o následcích jejího neuposlechnutí jako obligatorní náležitost dle § 37 odst. 3 správního řádu. Tyto kasační námitky posoudil Nejvyšší správní soud rovněž jako nedůvodné.

Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že měl-li krajský soud doručení výzvy za nepochybně prokázané, potom, přestože to nebylo výslovně uvedeno, z jeho závěru logicky vyplývá, že krajský soud měl za prokázanou i skutečnost, že došlo k vypravení výzvy správním orgánem. Krajský soud se tak, byť ne výslovně, vypořádal i s argumentací stěžovatele, že správní úřad prvního stupně výzvu k odstranění vad podání žalobci nevypravil, resp. že doručená písemnost výzvu neobsahovala. Podobně, uzavřel-li krajský soud, že nedošlo k porušení § 37 odst. 3 správního řádu a výzva k doplnění odvolání byla řádně vydána a výzvu považoval za řádnou, je z tohoto závěru soudu zřejmé, že výzvu považuje za bezvadnou. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud zkoumal výzvu i po stránce obsahové a přitom žádné nedostatky, tím méně absenci obligatorní náležitosti výzvy, neshledal. Námitka chybějícího poučení tak byla krajským soudem v napadeném rozhodnutí vypořádána.

Nejvyšší správní soud se s odůvodněním rozhodnutí krajského soudu ztotožňuje a k uvedenému dodává, že podle § 37 odst. 3 správního řádu platí: *„Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“* Podle § 4 odst. 2 správního řádu má správní orgán povinnost poskytnout dotčené osobě *„přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné“*. Z obsahu výzvy správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 1. 2014 k doplnění odvolání je zřejmé sdělení správního orgánu, že odvolání stěžovatele nesplňuje předepsané náležitosti, které jsou ve výzvě specifikovány a pro doplnění chybějících údajů je stanovena lhůta 8 dnů od doručení výzvy s tím, že v případě, že uvedené skutečnosti nebudou ve lhůtě doplněny platí, že se stěžovatel domáhá zrušení celého rozhodnutí. Nejvyšší správní soud má za to, že správní orgán prvního stupně svým postupem naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby podle § 4 odst. 2 správního řádu. Navíc je třeba přihlédnout k tomu, že stěžovatel byl v řízení o přestupku zastoupen obecným zmocněncem, který je osobou zastupující v typově podobných případech, a je tedy osobou znalou procesních postupů a povinností. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že ve výzvě správního orgánu neshledal vady, a nelze proto dovozovat právní neúčinnost či neplatnost výzvy.

Stěžovatel dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že krajský soud ignoroval jeho námitku, že hmotnost písemnosti doručené zmocněnci stěžovatele dne 30. 1. 2014 neodpovídala hmotnosti výzvy k doplnění odvolání, a nevypořádal se rovněž s návrhem stěžovatele k provedení důkazu převážením obálky

pokračování

obsahující „rozhodnutí před soudem“, kterým chtěl prokázat svá tvrzení a zpochybnit doručenkou k výzvě k doplnění odvolání založenou ve spise. Neprovedení důkazu navíc krajský soud nezdůvodnil. Tyto kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné.

Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí, k té se zdejší soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130 (publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS), či v rozsudku ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 – 78 (publ. pod č. 523/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným judikatura shledává i rozhodnutí, v němž krajský soud opomene přezkoumat byť jen jednu ze žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Z judikatury zdejšího soudu však plyne též skutečnost, že *„[o]vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59).

S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se v napadeném rozsudku skutečně výslovně nevyjadřuje k navrženému důkazu převážením obálek. Nejvyšší správní soud však, přes právě uvedené, neshledal rozsudek krajského soudu v důsledku uvedeného nedostatku nepřezkoumatelným. Jak již bylo uvedeno, nepřezkoumatelnost rozsudku nepředstavuje taková vada, která spočívá pouze v dílčím nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajský soud v napadeném rozsudku zcela dostatečným a přesvědčivým způsobem odůvodnil svůj závěr, že stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vad odvolání a že nedošlo k porušení § 37 odst. 3 správního řádu. Z odůvodnění krajského soudu lze dovodit, že krajský soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že mu sice byla dne 30. 1. 2014 doručena zásilka, která však „neobsahovala žádnou písemnost, nýbrž pouze kopii rozhodnutí v jiné věci, kterou si zástupce žalobce od správního orgánu telefonicky vyžádal. Důkazem může být toliko ten prostředek, jímž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci. Důkaz zvážení obálky a jednoho listu papíru používaného správním orgánem a následné vážení obálky a osmi papírů navrhl stěžovatel pro případ pochybností o jeho tvrzení, že hmotnost zásilky zaslané zmocněnci stěžovatele neodpovídala hmotnosti výzvy k doplnění odvolání, která měla být vyhotovena na jednom listu papíru. Přitom tvrzených 20 g hmotnosti zásilky měl stěžovatel zjistit ze záznamu o zásilce dostupném na stránkách České pošty, s.p. pod podacím číslem zásilky, které stěžovatel měl zjistit na podatelně správního orgánu. Stěžovatel dále uváděl, že údajně doručená písemnost obsahovala osm listů papíru, výzva k doplnění odvolání jeden papír, navrhoval převážení papírů používaných správním orgánem atd. Uvedené údaje a tvrzení stěžovatel ničím nedoložil. Nejvyšší správní soud má za to, že takto navržený důkaz není řádně označen a nejedná se ani o důkaz, který by mohl znevěrohodnit doručenkou, která prokazuje doručení písemnosti zmocněnci stěžovatele. S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že ačkoliv se na straně krajského soudu jistě jednalo o pochybení, pokud se k důkaznímu návrhu nevyjádřil, toto nemohlo mít žádný vliv na výrok napadeného rozsudku a uvedené pochybení nemohlo založit jeho nezákonnost.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1, poslední věty, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení o kasační

stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu